

Het boek Joël en de Laodiceaanse Kerk der Zevende-dags Adventisten - Nummer V

Hoe Lang? Het Vijfde Zegel

Jeff Pippenger

2025-12-07

Wanneer „het licht voor die tijd wordt gegeven”, wordt het óf „aangenomen” óf „verworpen”. De scheiding die tot stand wordt gebracht wanneer het licht wordt ingevoerd, is het werk van het eeuwige evangelie, dat niet alleen de verzegeling van Gods volk omvat, maar ook de scheiding van de tarwe en het onkruid. Het uiteindelijke beproevings- en scheidingsproces begon op 9/11, wanneer de profetische vraag luidt: „hoe lang?”, en het profetische antwoord is: „tot de zondagswet.” De laatste vermelding van het symbool „hoe lang” wordt gevonden in het vijfde zegel in het boek Openbaring.

En toen Het Lam het vijfde zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen van hen die gedood waren om het woord van God en om het getuigenis dat zij hadden. En zij riepen met luide stem en zeiden: Hoelang, o Heere, heilig en waarachtig, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen die op de aarde wonen?

En aan ieder van hen werden witte gewaden gegeven; en tot hen werd gezegd, dat zij nog een korte tijd zouden rusten, totdat ook hun mededienstknechten en hun broeders, die gedood zouden worden gelijk zij, voltallig zouden zijn. Openbaring 6:9–11.

De Inspiratie plaatst het antwoord op de vraag „hoe lang”, gesteld door de „zielen van hen die gedood waren”, in de toekomst, wanneer een tweede groep pauselijke martelaren voltallig zal zijn. Dat begint bij de zondagswet, en om deze reden identificeert Zuster White Openbaring hoofdstuk achttien als de vervulling van de tweede groep martelaren. Er zijn twee „stemmen” in de eerste vijf verzen; de eerste stem markeert 9/11 en de tweede stem roept mannen en vrouwen uit Babylon bij de zondagswet. Zuster White identificeert het symbool van „hoe lang” in het vijfde zegel met de eerste vijf verzen van Openbaring achttien om de periode van 9/11 tot aan de zondagswet af te bakenen. De nadruk ligt niet op de afscheiding en verzegeling van Gods volk, maar op het oordeel over het pausdom wegens het doden van de martelaren uit de vroegere geschiedenis en van die martelaren tijdens de crisis van de zondagswet, die de tweede groep pauselijke martelaren vormen.

„Toen het vijfde zegel werd geopend, zag Johannes de Openbaarder in een visioen onder het altaar de schare van hen die gedood waren om het Woord van God en het getuigenis van Jezus Christus. Hierna volgden de taferelen die in het achttiende hoofdstuk van Openbaring worden beschreven, wanneer zij die getrouw en waarachtig zijn, uit Babylon worden uitgeroepen. [Openbaring 18:1–5, geciteerd.]” Manuscript Releases, deel 20, 14.

In de andere passage, waarin zij de martelaren van het vijfde zegel en de toekomstige en tweede groep martelaren, die tijdens de zondagswetcrisis gevormd worden, identificeert, zegt zij dat die taferelen „zouden plaatsvinden in een tijdsperiode in de toekomst”. De twee stemmen van

Openbaring achttien vertegenwoordigen de „tidsperiode in de toekomst”. De eerste stem aan het begin op 11 september en de tweede stem bij de zondagswet.

“En toen het het vijfde zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen van hen die gedood waren om het woord van God en om het getuigenis dat zij hadden: en zij riepen met luide stem, zeggende: Hoe lang, o Heere, heilig en waarachtig, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen die op de aarde wonen? En aan een ieder van hen werden witte klederen gegeven [Zij werden rein en heilig verklaard]; en hun werd gezegd dat zij nog een korte tijd moesten rusten, totdat ook hun mededienstknechten en hun broeders, die gedood zouden worden zoals zij, voltallig zouden zijn’ [Openbaring 6:9–11]. Hier werden aan Johannes taferelen getoond die niet de werkelijkheid van dat moment waren, maar datgene wat in een toekomstige periode zou zijn.”

„Openbaring 8:1–4 geciteerd.” Manuscript Releases, deel 20, 197.

Zuster White verbindt de vervulling van de vorming van de tweede groep martelaren met de toekomst, en in de andere passage citeert zij Openbaring 18:1–5, waarin in de eerste drie verzen één stem en in de verzen vier en vijf een andere stem wordt aangeduid. De eerste stem markeert 11 september, toen de grote gebouwen van New York instortten, en de tweede stem is de zondagswet, wanneer Gods andere kudde uit Babylon wordt geroepen. In de tweede passage verwijst zij naar Openbaring hoofdstuk acht en de eerste vier verzen, die de opening van het zevende zegel aanduiden, wanneer kolen van het altaar op de aarde worden geworpen, hetgeen overeenkomt met Pinksteren, toen vuur uit de hemel neerkwam en de discipelen verlichtte, evenals Elia’s twaalf stenen werden verlicht en zoals voorgesteld door tongen als van vuur op de discipelen.

Hoe lang nog? Zacharia & Johannes

Hoe lang is een profetisch symbool van de tidsperiode van 11 september tot aan de zondagswet, die voorafgeschaduwd is in het verhaal van de berg Karmel, de geschiedenis van de Millerieten van 1840 tot 1844, de geschiedenis van Mozes vanaf de achtste tot de tiende plaag, het getuigenis van de martelaren van het vijfde zegel; en in Zacharia wordt de vraag gesteld: „Hoe lang” zou het duren totdat God Zich over Jeruzalem ontfermde, dat zeventig jaar in Babylon was geweest.

Toen antwoordde de engel des HEEREN en zei: O HEERE der heerscharen, hoelang zult Gij U niet ontfermen over Jeruzalem en over de steden van Juda, tegen welke Gij toornig zijt geweest deze zeventig jaren?

En de HEERE antwoordde de engel die met mij sprak met goede woorden, met troostrijke woorden.

Toen zei de engel die met mij sprak tot mij: Roep uit en zeg: Zo zegt de HEERE der heerscharen: Met grote naijver ben Ik naijverig voor Jeruzalem en voor Sion. En Ik ben zeer vertoornd op de zorgeloze heidenvolken; want Ik was slechts een weinig vertoornd, maar zij hebben het onheil bevorderd. Daarom, zo zegt de HEERE: Ik ben met ontferming tot Jeruzalem wedergekeerd; mijn huis zal daarin gebouwd worden, spreekt de HEERE der heerscharen, en over Jeruzalem zal een meetsnoer worden uitgestrekt. Roep opnieuw uit en

zeg: Zo zegt de HEERE der heirscharen: Mijn steden zullen zich door voorspoed opnieuw uitbreiden; en de HEERE zal Sion opnieuw vertroosten, en Jeruzalem opnieuw verkiezen. Zacharia 1:12–17.

Zuster White brengt Zacharia's „zeventig jaren”, gedurende welke het letterlijke oude Israël in slavernij was aan het letterlijke Babylon, rechtstreeks in verband met de twaalfhonderd zestig jaren van 538 tot 1798, gedurende welke het geestelijke Israël (christenen) in slavernij was aan het geestelijke Babylon (het rooms-katholicisme).

„Gods kerk op aarde verkeerde gedurende deze lange periode van onophoudelijke vervolging evenzeer in gevangenschap als de kinderen Israëls die gedurende de tijd van de ballingschap in Babylon gevangen werden gehouden.” Profeten en Koningen, 714.

In 1798, aan het einde van de twaalfhonderd zestig jaren, kwam de eerste van drie boodschappen die in Openbaring veertien als engelen worden voorgesteld. De tweede kwam op 19 april 1844 en de derde op 22 oktober 1844. De geschiedenis die wordt gesymboliseerd door de vraag: „hoe lang”, loopt van 9/11 tot aan de zondagswet, en die tijdsperiode werd getypeerd in het begin van het adventisme, in de Milleritische beweging van 11 augustus 1840 tot 22 oktober 1844. Die periode wordt symbolisch geïllustreerd door Johannes de Openbaarder in hoofdstuk tien, wanneer Johannes het kleine boek opeet dat zoet was in zijn mond, maar bitter werd in zijn buik.

En de stem die ik uit de hemel gehoord had, sprak opnieuw tot mij en zei: Ga heen, neem het boekje dat geopend is in de hand van de engel die op de zee en op de aarde staat. En ik ging naar de engel toe en zei tot hem: Geef mij het boekje. En hij zei tot mij: Neem het en eet het op; en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing. En ik nam het boekje uit de hand van de engel en at het op; en het was in mijn mond zoet als honing; en zodra ik het gegeten had, werd mijn buik bitter.

En hij zei tegen mij: Gij moet opnieuw profeteren voor vele volken, natiën, talen en koningen. Openbaring 10:8–11.

De geschiedenis die Johannes illustreert, wordt voorgesteld door het boek dat werd opgegeten, want het eten stelde voor dat de Millerieten de boodschap gingen begrijpen en hun ervaring in het verkondigen van die boodschap. Dus wanneer Johannes, onmiddellijk nadat die geschiedenis is uiteengezet, te horen krijgt dat hij opnieuw moet profeteren, is het profeteren dat wordt aangeduid de geschiedenis van 1840 tot 1844. Johannes wordt gezegd dat de geschiedenis van de Millerieten van 1840 tot 1844 wordt herhaald in de geschiedenis van het einde van het adventisme. Zodra Johannes wordt gezegd dat hij opnieuw moet profeteren, wordt hem gezegd de tempel te meten.

En mij werd een riet gegeven, gelijk aan een staf; en de engel stond daar en zei: Sta op en meet de tempel van God, en het altaar, en hen die daarin aanbidden. Maar laat de voorhof die buiten de tempel is, buiten beschouwing, en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden lang. Openbaring 11:1, 2.

Het werk dat na 22 oktober 1844 aan het adventisme werd toevertrouwd, werd door Johannes voorgesteld als het meten of bouwen van de tempel, in overeenstemming met de belofte die in

Zacharia wordt uiteengezet dat er opnieuw „een meetsnoer over Jeruzalem zou worden uitgestrekt” — want de Heer zou „Jeruzalem nog verkiezen”. De geschiedenis die aan het begin van het adventisme werd voorgesteld met de Filadelfische beweging van het Milleritische adventisme, wordt herhaald aan het einde van het adventisme met de Filadelfische beweging van de honderd vierenveertigduizend. Bij de grote teleurstelling van 22 oktober 1844 begon een tijdsperiode, voorgesteld als „de dagen van de stem van de zevende engel”.

Maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal beginnen te bazuinen, zal ook het geheimenis van God volbracht worden, zoals Hij aan Zijn dienstknechten, de profeten, verkondigd heeft. Openbaring 10:7.

De boodschap was zoet voor de Millerieten toen de islamitische tijdsprofetie van de tweede wee werd vervuld, precies zoals de Millerieten vóór 11 augustus 1840 hadden voorspeld. De boodschap werd bitter in de buik bij de grote teleurstelling van 22 oktober 1844. Zodra Johannes de geschiedenis van 1840 tot 1844 heeft voltooid te illustreren, wordt hem meegedeeld dat hij precies hetzelfde opnieuw moet doen (profeteren). Vervolgens wordt hem gezegd Jeruzalem te meten, en wanneer hij dat doet, stemt hij overeen met Zacharia's profetie van de Heer die Jeruzalem uitkiest. Vanaf 22 oktober 1844 wordt de profetische geschiedenis voorgesteld als de „dagen van de stem van de zevende engel”. De „dagen” van de boodschap (stem) van de zevende engel (derde wee) vertegenwoordigen een tijdsperiode waarin de goddelijkheid van Christus blijvend verenigd zou worden met de mensheid die de honderdvierenveertigduizend zouden zijn. Dat werk werd vertraagd door de opstand van 1863, en op 9/11 begon het bazuingeschal van de zevende engel (derde wee) opnieuw te klinken.

In de heilige geschiedenis koos de Heer Jeruzalem om daar Zijn naam te vestigen, en Zijn „naam” is Zijn karakter. Naar Jeruzalem en Sion wordt door Zacharia verwezen wanneer hij verklaart: „Ik ben voor Jeruzalem en voor Sion met grote na-ijver vervuld”, en vervolgens: „de HEERE zal Sion nog troosten, en Jeruzalem nog verkiezen.” Sion wordt getroost wanneer het de Heilige Geest ontvangt, Die de „Trooster” is. De vertroosting door de Heilige Geest begon op 11/9, overeenkomstig Christus' blazen op de discipelen na Zijn nederdaling van de ontmoeting met de Vader na Zijn opstanding. De openbaring van de Heilige Geest werd met Pinksteren aanzienlijk vermeerderd. Dat tijdvak begon met de opstanding van het eerstelingenoffer en eindigde met het eerstelingenoffer van Pinksteren, toen vervolgens de gehele wereld de boodschap hoorde.

Troost, troost Mijn volk, zegt uw God. Spreekt naar het hart van Jeruzalem en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is; want zij heeft uit de hand des Heren dubbel ontvangen voor al haar zonden. Jesaja 41:1, 2.

De honderdvierenveertigduizend worden verzegeld wanneer „hun ongerechtigheid verzoend is.” Dit vindt plaats vlak vóór de zondagswet, wanneer zij worden opgeheven als de pinksterlijke eerstelingsofferande, terwijl zij de uitstorting van de Heilige Geest zonder mate ontvangen, zoals de discipelen daarvan op Pinksteren het type waren. De besprenging van regen die op 11 september begon, wordt bij de zondagswet tot een volle uitstorting. In de geschiedenis van de eerstelingsofferande van 11 september tot aan de eerstelingsofferande bij de zondagswet, wanneer

de honderdvierenveertigduizend worden verzegeld en voorbereid als een offerande om van de zondagswet tot aan het einde van de genadetijd als een banier te worden opgeheven. Die geschiedenis wordt voorgesteld door de eerste drie verzen van Openbaring achttien, die de val van Babylon aankondigen, het bijbelse symbool dat een ‘verdubbeling’ voorstelt.

En na deze dingen zag ik een andere engel neerdalen uit de hemel, die grote macht had; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid. En hij riep met krachtige stem, zeggende: Gevallen, gevallen is Babylon, de grote, en zij is geworden tot een woonplaats van duivelen, en een schuilplaats van elke onreine geest, en een kooi van elke onreine en hatelijke vogel. Want alle volken hebben gedronken van de wijn van de toorn van haar hoererij, en de koningen der aarde hebben met haar gehoereerd, en de kooplieden der aarde zijn rijk geworden door de overvloed van haar weelde. Openbaring 18:1–3.

Door heel de Schriften heen vertegenwoordigt een verdubbeling van uitdrukkingen of woorden de volkomen vervulling van de val van Babylon in de laatste dagen. Het is het kenmerk van de Alfa en de Omega, Die altijd het einde van een zaak aanschouwelijk maakt door het begin van die zaak. Babylons twee vallen worden voorgesteld door Nimrod en Belsazar. Nimrod was het begin van Babylon, toen het nog slechts Babel was. Nimrods val beeldde Belsazars val uit, en de boodschap van de tweede engel en van de engel van Openbaring achttien is dat de val van Nimrod aan het begin van Babylon de val van Belsazar aan het einde uitbeeldde, want de Alfa en de Omega maakt altijd het einde van een zaak aanschouwelijk door het begin van die zaak.

Nimrods toren werd neergehaald als een symbool van zijn val, en hij was een voorafbeelding van de val van de Twin Towers op 9/11. Belsazars val was het schrift aan de wand, dat het einde markeerde van Babylons heerschappij van zeventig jaar als het eerste koninkrijk van de Bijbelse profetie, en aldus een voorafbeelding vormde van de val van de Verenigde Staten aan het einde van de symbolische „zeventig jaar” van Jesaja drieëntwintig, „naar de dagen van één koning”, die de geschiedenis van de Verenigde Staten van 1798 tot aan de zondagswet vertegenwoordigen. Belsazars schrift aan de wand vertegenwoordigt het moment waarop de scheidsmuur tussen kerk en staat valt bij de zondagswet, hetgeen juist het punt is waarop het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie eindigt, evenals Belsazar in diezelfde nacht werd gedood. Het handschrift aan de wand is de wet die wordt geschreven en die de scheidsmuur tussen kerk en staat in de Grondwet omverwerpt.

De ‘geschiedenis’ die wordt uitgebeeld vanaf 9/11 tot aan de zondagswet en daarna tot aan het einde van de menselijke genadetijd en de zeven laatste plagen, is de historische periode die binnen Gods woord wordt gesymboliseerd door een verdubbeling van uitdrukkingen of woorden. In die periode wordt de Heilige Geest uitgestort, beginnend met een besprenkeling vanaf 9/11 tot aan de zondagswet en daarna de volle uitstorting. De Heilige Geest is door Christus voorgesteld als de “Trooster”, die, wanneer Hij kwam, Gods volk alle dingen zou tonen.

Maar de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u indachtig maken alles wat Ik u gezegd heb. Johannes 14:26.

De Heilige Geest wordt aan de honderd vierenveertigduizend meegedeeld door middel van de „gouden olie”, die ook de „regen” is, en eveneens de „Trooster”. Wanneer Hij wordt voorgesteld als de „Trooster”, duidt de Heilige Geest een bijzondere manifestatie van de Heilige Geest aan.

Gods volk heeft altijd de Heilige Geest bezeten wanneer het aan de vereisten van het evangelie heeft voldaan; maar in tijden van oprechte heilige opwekking, „als in vorige jaren”, wanneer er een bijzondere openbaring van de Heilige Geest voor een collectief lichaam plaatsvindt, wordt de Heilige Geest voorgesteld als de Trooster. Nog belangrijker is dat bij het collectieve lichaam het geheugen door de Trooster in werking wordt gesteld, wanneer Hij „alles” in hun „herinnering” brengt. Dit bevestigt dat diegenen die aan deze openbaring deelnemen de oprechte ervaring hebben, want de Heilige Geest neemt deel aan de werkzaamheden van hun verstand, doordat Hij het denkproces beïnvloedt terwijl Hij „alles in uw herinnering” brengt.

Het menselijk geheugen vormt samen met de andere bestanddelen, zoals oordeel, verstand, rede en geweten, de hogere natuur van de mens, die de apostel Paulus aanduidt als „het denken”. De hogere natuur is óf het vleeselijke denken óf het denken van Christus.

Omdat de vleeselijke gezindheid vijandschap is tegen God; want zij onderwerpt zich niet aan de wet van God, en kan dat ook niet. Romeinen 8:7.

Want wie heeft de zin des Heeren gekend, dat hij Hem zou onderrichten? Maar wij hebben de zin van Christus. 1 Korinthe 2:16.

De lagere natuur, of het vlees, bestaat uit de zenuw-, gevoels- en hormoonstelsels die verbonden zijn met de zintuigen, welke de „toegangswegen van de ziel” zijn. De hogere natuur is bestemd om over de lagere te heersen en wordt als zodanig voorgesteld als de vesting; en de vesting staat voortdurend onder aanval van de zintuigen (de lagere natuur), en de aanvallen worden op de vesting uitgevoerd via de toegangswegen die in de vesting leiden. Binnen de vesting van de hogere natuur bevindt zich een commandocentrum, of wat Zuster White de citadel noemt. De citadel is de Allerheiligste Plaats in het heiligdom, dat in twee fundamentele afdelingen is verdeeld. De voorhof is het vlees, of de lagere natuur, en om de voorhof binnen te gaan, of ook om het bloed over te brengen in de heilige plaats, moest men door een gordijn of voorhangsel gaan. De voorhof wordt aan weerszijden begrensd door de voorhangsels.

Langs een nieuwe en levende weg, die Hij voor ons heeft ingewijd, door het voorhangsel, dat is te zeggen, Zijn vlees. Hebreëen 10:20.

Het heiligdom is verdeeld in twee delen: de voorhof en het heiligdom. Het heiligdom op zijn beurt is verdeeld in twee delen, evenals de hogere natuur. De hogere natuur valt uiteen in twee gebieden. Een van die gebieden wordt voorgesteld als het heilige, en het andere als het Allerheiligste. Het heilige vertegenwoordigt de mentale activiteiten die noodzakelijk zijn opdat de mensheid kan functioneren, maar het Allerheiligste is het gebied waar God en mens elkaar ontmoeten. Het Allerheiligste is de troonzaal van God, en zij die bekeerd zijn, zijn met Christus gezet in de hemelse gewesten.

En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus. Efeziërs 2:6.

Het vers is ontleend aan een gedeelte waarin, enkele verzen eerder, maar volstrekt binnen dezelfde gedachtengang, Jezus gezeten is in de hemelse gewesten, evenals ook Zijn volk.

Die Hij in Christus heeft gewerkt, toen Hij Hem uit de doden opwekte en Hem zette aan Zijn rechterhand in de hemelse gewesten. Efeziërs 1:20.

Christus en Zijn volk zijn tezamen gezeten in het Allerheiligste. Christus is opgewekt en heeft Zich vervolgens gezet in de hemelse gewesten, en Zijn volk is opgewekt en gezeten in de troonzaal van het Allerheiligste. Paulus maakt duidelijk dat degenen die in vers zes zijn opgewekt, in het voorafgaande vers uit de zonde zijn opgewekt.

Ook toen wij dood waren door de zonden, heeft Hij ons samen met Christus levend gemaakt (uit genade zijt gij zalig geworden), en heeft ons mede opgewekt en ons mede doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus. Efeziërs 1:5, 6.

De volmaakte vervulling van de passage uit Efeziërs zijn de twee getuigen van Openbaring elf, elf die worden opgewekt en daarna ten hemel worden opgenomen als een banier—maar ook om in de hemelse gewesten te worden gezet. In het Heilige der Heiligen vertegenwoordigen de twee getuigen de mensheid in de onmiddellijke tegenwoordigheid van God, en hun rechtvaardiging om daar gezeten te zijn is het kenteken dat ieder van hen bezit. Dat kenteken is het zegel van God, en het zegel van God houdt in dat de mens één is geworden met het goddelijke, en dat zegel wordt vertegenwoordigd door het feit dat de Trooster, die de Heilige Geest is, verblijft binnen het Heilige der Heiligen van ‘hun’ hogere natuur. Het Heilige der Heiligen is de troonzaal van God waar het goddelijke en het menselijke verenigd zijn, en het stelt de menselijke tempel voor, waarvan de hogere natuur een Heilige der Heiligen omvat waar zowel de goddelijkheid als de menselijkheid tezamen gezeten zijn.

De uitstorting van de „Trooster” is de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend, en zij markeert een verandering in de heilsgeschiedenis, want op dat tijdstip verandert de gemeente van de strijdende gemeente in de triumferende gemeente. Op dat tijdstip verandert zij van de Laodiceese beweging van de honderdvierenveertigduizend tot de Filadelfische beweging van de honderdvierenveertigduizend. Op dat tijdstip verandert zij van de ervaring van de zevende gemeente tot de ervaring van de zesde gemeente, en de zesde gemeente waren de Millerieten. Een profetisch kenmerk van de zesde gemeente van Filadelfia, zoals die vervuld werd door de Milleritische beweging, is dat zij nooit een kerk was. Zij was slechts een beweging, helemaal tot aan 1856, toen beide Whites de beweging als Laodicees identificeerden. Zeven jaar later werd de wettelijke kerk gevormd.

De verlossingsmatige verandering bij de zondagswet werd getypeerd door de verlossingsmatige verandering op Pinksteren, die de inauguratie van Christus als Hogepriester markeerde.

„De uitstorting op Pinksteren was de mededeling van de hemel dat de inhuldiging van de Verlosser was volbracht. Overeenkomstig Zijn belofte had Hij de Heilige Geest vanuit de

hemel tot Zijn volgelingen gezonden als een teken dat Hij, als priester en koning, alle macht in de hemel en op de aarde had ontvangen, en de Gezalfde over Zijn volk was.” Handelingen der Apostelen, 38.

Wanneer de late regen zonder mate wordt uitgestort over de honderdvierenveertigduizend bij de zondagswet, zal dit „de mededeling van de hemel” zijn dat de strijdende kerk ten einde is gekomen en de triomferende kerk is aangebroken. De inauguratie van Christus met Pinksteren in het heiligdom daarboven is een voorafbeelding van de zalving van de honderdvierenveertigduizend bij de zondagswet.

De „Pinkster”-uitstorting, die aanwees dat Christus de Gezalfde was, vertegenwoordigde Zijn zalving bij de inauguratieplechtigheid in de hemel, maar Hij was ook bij Zijn doop gezalfd. Zijn doop (9/11) tot aan Pinksteren (de zondagswet) wordt eveneens opnieuw voorgesteld, drieënhalf jaar na Zijn doop, door Zijn werkelijke dood, begraving en opstanding (het feest van de eerstelingen). 9/11 wordt daarom voorgesteld bij Zijn doop en ook bij Zijn opstanding. Zijn symbolische opstanding en Zijn letterlijke opstanding markeren het begin van twee profetische lijnen die elk eindigen bij Pinksteren. Beide geschiedenissen beginnen met de opstanding van het offer van de eerstelingsgarve.

Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden en is de eersteling geworden van hen die ontslapen zijn. Want aangezien de dood door een mens is gekomen, is ook de opstanding van de doden door een mens gekomen. Want zoals allen in Adam sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar ieder in zijn eigen orde: Christus als eersteling, daarna zij die van Christus zijn, bij zijn komst. 1 Korinthe 15:20–23.

Christus is bij Zijn opstanding het offer van de eerstelingsvrucht, waarmee het begin van het „Pinksterseizoen” wordt gemarkeerd, dat eindigt met het offer van de eerstelingsvrucht met Pinksteren. Christus’ opstanding is de gerst, en de tarwe zijn zij die „daarna” „van Christus zijn bij Zijn komst”. Degenen die „daarna” volgen op Christus’ opstanding, zijn „zij die van Christus zijn bij Zijn komst”, en vertegenwoordigen aldus de uiteindelijke inzameling van getrouwe zielen aan het einde van de wereld, zoals voorgesteld door die drieduizend zielen die met Pinksteren werden verzameld.

Het vers behandelt ook de opstanding in termen van de dood. De dood begon met Adam en gaat over op alle mensen, maar zij doet dit „in” „orde”. In het boek Handelingen vermeldt Petrus dat, toen het boek van Joël toen in vervulling ging, de mensen hun zonden vooraf tot het oordeel moesten zenden, opdat zij uitgedelgd zouden worden, wanneer de tijden van verkwikking zouden komen van de tegenwoordigheid van de Trooster. Christus zag op dat ogenblik niet in de boeken van het oordeel om de zonde uit te delgen, want het oordeel lag meer dan achttienhonderd jaar in de toekomst.

De verwijzing naar „ieder mens in zijn eigen orde” begint bij Adam en duidt aldus het oordeel over de doden aan vanaf Adam en verder, totdat de tijden der verkwikking aanbreken. Wanneer de late regen komt, gaat het oordeel over van de doden op de levenden. In de tijdsperiode die door het vers wordt voorgesteld (vanaf Christus’ opstanding tot Pinksteren), van de eerstelingen van de gerst tot

de eerstelingen van de tarwe, valt de regen tijdens het oordeel over de levenden, en terwijl de regen valt, scheidt de boodschap die door de regen wordt voorgesteld de tarwe van het onkruid. Bij de zondagswet, die Pinksteren is, is de tarwe niet langer met onkruid vermengd en wordt het eerstelingsoffer van de tarwe, bestaande uit twee beweegbroden, omhooggeheven. Het reinigingsproces van 11 september tot aan de zondagswet wordt ook voorgesteld in Maleachi drie, wanneer de Bode van het Verbond de Levieten reinigt en tevens zuivert, en Hij doet dit door middel van „vuur”. „Vuur” is een symbool van een boodschap, zoals voorgesteld door tongen van vuur op Pinksteren. In de geschiedenis die hier wordt beschouwd, moest de scheiding van de twee klassen, die de honderdvierenveertigduizend voortbrengt, die de twee beweegbroden zijn welke door de eerstelingen van Pinksteren worden voorgesteld, grondig gebakken worden, want zij waren het enige offer waarin een zinnebeeld van zonde was opgenomen.

Die twee beweegbroden waren gedeseemd, en zuurdeeg is een symbool van zonde. Dat zuurdeeg werd vernietigd in het vuur van de oven, zoals voorgesteld door het louteringsvuur van de Boodschapper van het Verbond. Jesaja wijst in hoofdstuk zevenentwintig op een twistgesprek dat begint op 9/11, dat hij „de dag van de oostenwind” noemt. De passage leert dat het door middel van het twistgesprek is dat de zonden van Israël verzoend worden. Het „twistgesprek” is tussen de ware boodschap van de late regen en alle andere valse boodschappen van de late regen die bestaan. Een boodschap is „vuur”, en „vuur” is wat de Boodschapper van het Verbond gebruikt om te reinigen en te zuiveren. Het twistgesprek over de boodschap van de late regen verwijdt het zuurdeeg uit de pinksterlijke eerstelingsgave van tarwe die bij de zondagswet wordt opgeheven. De honderd vierenveertigduizend zijn de pinksterlijke eerstelingsgave van tarwe, die overwinnen door de rechtvaardiging van Zijn bloed en de heiliging van hun getuigenis; want hoewel het het Woord is dat heiligt, doet het dit alleen wanneer het woord als een boodschap wordt overgebracht. De verkondiging van de boodschap stelt de honderd vierenveertigduizend in staat te leven, en de verkondiging van een valse boodschap van de late regen brengt de dood voort.

En zij hebben hem overwonnen door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis; en zij hebben hun leven niet liefgehad tot in de dood. Openbaring 12:11.

De honderdvierenveertigduizend volgen Christus in het overwinnen zoals Hij overwon, want profetisch volgen zij Christus.

Dezen zijn het die zich met vrouwen niet hebben bevlekt; want zij zijn maagden. Dezen zijn het die het Lam volgen, waarheen Het ook gaat. Dezen zijn uit de mensen verlost als eerstelingen voor God en het Lam. Openbaring 14:4.

Hier in vers vier van Openbaring veertien worden de honderdvierenveertigduizend aangeduid als „eerstelingen”. Zij worden ook aangeduid als „maagden”, en de Inspiratie heeft ons meegedeeld dat de gelijkenis van de tien maagden van Matteüs vijfentwintig de ervaring van het adventvolk illustreert. Niet alleen zijn zij „maagden”, zij zijn niet „bevlekt met vrouwen”, want het beproevings- en scheidingsproces dat de honderdvierenveertigduizend voortbracht, bracht een onderscheid teweeg tussen de honderdvierenveertigduizend en „alle” valse godsdiensten. „Dezen” volgen het Lam waarheen het ook gaat, en als eerstelingsgaven moeten zij Christus volgen in Zijn

dood, begrafenis en opstanding.

In Openbaring, hoofdstuk elf, vers elf, worden de twee getuigen die als een banier moeten worden opgericht, eerst gedood; vervolgens worden zij na drieënhalve dag opgewekt als een eerstelingsoffer, zoals Christus. Het eerstelingsoffer dat Christus was en is, omvatte het vergieten van het bloed van het verbond om hen te verlossen die door een Laodicese ervaring bankroet waren geraakt. In één vers (vers vier) wordt deze korte samenvatting van de verschillende lijnen van profetisch licht die verband houden met de honderdvierenveertigduizend uiteengezet. En dit wordt in Openbaring 144 uiteengezet door de hand van Palmoni, de wonderbare teller. Een verdubbeling in de Schrift vertegenwoordigt de geschiedenis van de late regen, en de late regen is waar en wanneer de Trooster over Gods volk wordt uitgestort.

Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van hem die goede boodschap brengt, die vrede verkondigt; die goede boodschap brengt van het goede, die heil verkondigt; die tot Sion zegt: Uw God is Koning! Uw wachters zullen de stem verheffen; tezamen zullen zij juichen: want zij zullen oog in oog zien, wanneer de HEERE Sion wederbrengt. Breekt uit in vreugde, juicht tezamen, gij puinhopen van Jeruzalem: want de HEERE heeft Zijn volk getroost, Hij heeft Jeruzalem verlost. De HEERE heeft Zijn heilige arm ontbloot voor de ogen van alle volken; en alle einden der aarde zullen het heil van onze God zien. Vertrekt, vertrekt, gaat uit van daar, raakt het onreine niet aan; gaat uit uit haar midden; reinigt u, gij die de vaten des HEEREN draagt. Jesaja 52:7-11.

Sion H6726 is hetzelfde als H6725, dat betekent: „het besef van opvallendheid; een monumentale of leidende zuil: – teken, titel, wegwijzer.” Sion is een symbool van het banier van de honderd vierenveertigduizend, en in deze passage hebben zij de late regen reeds ontvangen, want zij hebben de blijde tijdingen van vrede reeds verkondigd en gebracht. Even specifiek voor dat feit is dat zij „oog in oog” zien, hetgeen de discipelen op Pinksteren voorstelt, want de tien dagen voorafgaand aan Pinksteren vertegenwoordigen een periode van eenwording. De Heere „heeft” (wat de verleden tijd aanduidt) reeds drie dingen volbracht voor hen die goede tijdingen brengen. Hij heeft „zijn volk getroost”, „Jeruzalem verlost” en „zijn heilige arm ontbloot voor de ogen van alle volken.”

Hij „troostte” Zijn volk op 11 september, waarmee het begin werd gemarkeerd van een beproevingsproces van Maleachi hoofdstuk drie dat bij de zondagswet tot zijn voltooiing komt, wanneer Hij het banier van de eerstelingoffers verheft, zoals voorgesteld in het „ontbloten van zijn heilige arm voor de ogen van alle volken.” Hij troost, verlost en verheft de honderd vierenveertigduizend. Op 11 september troost Hij en begint Hij het reinigingsproces waarin Hij Zijn volk verlost en hen vervolgens verheft als een banier, of, zoals Maleachi zegt, „dat het offer van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zal zijn”, „als in de dagen van ouds.”

En Hij zal zitten als een smelter en reiniger van zilver; en Hij zal de zonen van Levi reinigen en hen louteren als goud en zilver, opdat zij de HEERE een offerande in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal de offerande van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn, als in de dagen vanouds en als in vroegere jaren. Maleachi 3:3, 4.

Wij zullen onze beschouwingen over „hoe lang” in het volgende artikel tot een afronding brengen.

“‘Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer grondig reinigen en Zijn tarwe in de schuur verzamelen.’ Mattheüs 3:12. Dit was een van de tijden van loutering. Door de woorden der waarheid werd het kaf van de tarwe gescheiden. Omdat zij te ijdel en zelfrechtvaardig waren om bestraffing te aanvaarden, te wereldsgezind om een leven van nederigheid te accepteren, keerden velen zich van Jezus af. Velen doen nog steeds hetzelfde. Zielen worden heden op de proef gesteld, evenals die discipelen in de synagoge te Kapernaüm. Wanneer de waarheid tot het hart wordt gebracht, zien zij dat hun leven niet in overeenstemming is met de wil van God. Zij zien de noodzaak van een volkomen verandering in henzelf; maar zij zijn niet bereid het zelfverloochenende werk op zich te nemen. Daarom worden zij toornig wanneer hun zonden aan het licht worden gebracht. Zij gaan geërgerd heen, evenals de discipelen Jezus verlieten, morrende: ‘Deze rede is hard; wie kan haar horen?’” *The Desire of Ages*, 392.